

a la

fi

som

Com podríem, pobres de nosaltres, explicar-vos el que sentim per aquesta escola? *una*

I no parlem de l'escola nova, no, sinó de totes dues.

Pensar en l'escola de dalt, que al cap i a la fi ha estat la de sempre, ens fa recordar els llargs passadisos que durant tant de temps ens han ofert la seva hospitalitat i les seves parets per fer d'elles el que volguéssim, des d'enganxar treballs, casetes per amagar-se, fins a fer el tren que marxa cap a Barcelona, el nostre estimat tren petitó, aquest mateix tren petitó passa ara per altres estacions, ja no cal pujar muntanyes, altrament dites escales, escales que tant ens han fet patir però que tant ens han donat, la possibilitat de la salutació matinera de l'encontre diari, dels jocs de cursa, de l'aprenentatge de pujar i baixar sense necessitat d'un treball sistemàtic. Tot això ha estat possible gràcies a la nostra escala... I què em diue dels 37 esglaons que feien a pares i nens arribar a dalt amb les galtes vermelles. *família*

Sí, certament tenia el seu encant l'escola vella i malgrat els inconvenients, les corredisses, la bossa que cau, el nen que no vol caminar, l'hora que se't tira a sobre, la reunió de demà, la conferència de demà passat, l'aixeta que no raja, els degoters la feina diària... Malgrat tot això, sempre pensarem que aquesta escola ha estat l'inici per a totes d'una forma determinada d'entendre la vida i els nens.

I que em dieu de les hores i més hores que l'escola ha estat la llar per a totes nosaltres? Hores agradables i hores desagradables, ben vingudes i adeus, especialment els adeus, perquè encara que no sempre siguin tristos, penses que quelcom marxa amb aquella persona, dir adeu a una persona que durant tant de temps ha com-